

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΤΗΛΙΚΙΔΗΣ

ΕΙΡΗΝΙΣΤΙΚΑ

ποίηση

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 1985

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΤΗΛΙΚΙΔΗΣ

Επικοινωνία : htilikidou@gmail.com

ΕΙΡΗΝΙΣΤΙΚΑ

Το έργο αυτό διατίθεται με άδεια Creative Commons Αναφορά Δημιουργού-Μη Εμπορική Χρήση-

Όχι Παράγωγα Έργα 4.0 Διεθνές. Για να δείτε ένα αντίγραφο αυτής της άδειας, επισκεφθείτε το

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/> ή στείλετε επιστολή στο Creative Commons,

PO Box 1866, Mountain View, CA 94042, USA.

ποίηση

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 1985

ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

1. ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΜΟΤΙΒΑ, Ποίηση 1953.
2. ΓΙΑ ΤΗ ΧΙΛΙΑΚΡΙΒΗ ΤΗ ΛΕΥΤΕΡΙΑ, (τραγουδία της σκλαβιάς και της αντίστασης, ποίηση 1956).
3. ΖΗΣΗΣ ΓΡΑΒΙΑΣ, τραγωδία, 1957.
4. ΠΟΙΟΣ ΕΚΛΕΨΕ ΤΟΥΣ ΟΚΤΙΡΜΟΥΣ ΜΑΣ, θέατρο πρόζας 1966.
5. ΤΟ ΕΙΔΩΛΟ ΤΟΥ ΚΥΚΛΩΠΑ, διηγήματα 1967.
6. ΕΙΡΗΝΗ ΠΛΗΓΗ ΜΟΥ, ποίηση 1972.
7. ΓΙΑ ΤΗ ΧΙΛΙΑΚΡΙΒΗ ΤΗ ΛΕΥΤΕΡΙΑ, ποίηση 1973 (Β' ΕΚΔΟΣΗ).
8. ΕΔΩ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ, ποίηση, 1974.
9. ΣΤΑΛΑΧΤΙΤΕ ΑΠΟ ΔΑΚΡΥ, ποίηση, 1979.
10. ΓΡΗΓΟΡΕΙΤΕ.....ποίηση 1982.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	σελ.
Ο ΟΡΚΟΣ.....	3
ΕΙΡΗΝΗ ΕΓΝΟΙΑ ΜΟΥ.....	5
ΠΛΗΓΗ.....	6
ΑΠΟΛΟΓΙΑ Σ' ΕΝΑ ΧΕΡΟΥΒΙΜ.....	7
ΑΠΑΝΤΟΧΕΣ.....	9
Κ' ΗΤΑΝ.....	11
ΑΠΟΥΣΙΑ.....	13
ΝΤΑΓΧΑΟΥ.....	15
ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΓΝΟΙΑ.....	17
ΣΥΝΟΔΟΙΠΟΡΙΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.....	18
ΣΤΟΧΑΣΟΥ.....	20
ΕΝΟΣ ΛΕΦΤΟΥ ΣΙΓΗ.....	21
ΤΟ ΠΙΟΓΛΥΚΟ ΚΕΛΑ·Ι·ΔΙ.....	22
ΠΟΥΛΙΑ ΜΗ ΚΕΛΑ·Ι·ΔΙΖΕΤΕ.....	22
ΗΘΕΛΑ.....	23
ΣΠΟΥΔΕΣ.....	24
ΟΔΥΝΗ.....	25
ΑΝΤΙΛΟΓΟΣ.....	26
ΘΕΣΗ.....	27
ΧΡΕΟΣ.....	28
ΑΔΕΡΦΙΚΟ.....	29
ΠΑΡΟΥΣΙΕΣ.....	30
ΒΡΑΔΥΝΗ ΠΡΟΣΕΥΧΗ.....	31
ΑΥΡΙΟ ΙΣΩΣ.....	32
ΜΑΝΕΣ.....	33
ΤΟ ΣΚΙΑΧΤΡΟ.....	34
ΑΚΟΜΑ.....	35
ΚΑΗΜΟΣ.....	36
ΔΙΚΑΙΩΜΑ.....	37
ΑΙΣΘΗΣΗ.....	38
	61

ΜΑΤΑΙΟΠΟΝΙΑ	39
ΦΤΑΙΧΤΗΣ	40
ΜΗΔΕΝ	41
ΒΡΥΣΙΕΣ	42
ΦΡΟΥΡΟΙ	43
ΟΡΘΡΙΝΟ	44
ΣΤΑΣΗ	45
ΦΡΟΥΡΟΣ	46
ΟΡΦΑΝΙΑ	47
ΕΓΝΟΙΑ	48
ΠΟΤΕ;	49
ΑΔΙΑΦΟΡΙΑ	51
ΠΩΣ...;	52
ΖΕΣΤΟ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΟΥ	53
ΕΥΘΥΝΗ	54
ΔΙΣΤΑΓΜΟΣ	55
ΞΑΦΝΟΥ	56
ΑΔΕΡΦΙΚΟ	57
ΤΗΣ ΠΑΡΘΕΝΑΣ	58
ΟΜΠΡΟΣ	59
ΑΙΜΟΡΑΓΙΑ	60

ΑΝΤΙ ΓΙΑ ΠΡΟΛΟΓΟ

Ο ΟΡΚΟΣ

Νύχτα, κόλαση.

Ο Βοριάς, να ουρλιάζει, με μύρια στόματα, σάμπως θεριό της Αποκάλυψης. Το δυνατό νεροπόντι, να παίζει τη Συμφωνία του τρόμου, πάνω στις τσιγκινες στέγες των σπιτιών, του μεγάλου κεφαλοχωριού. Τα νερά του Ασπροπόταμου, θρεμμέν' από την ξαφνική κατεβασία, να δέρνονται και να μουγκρίζουν, μέσα στο στενό φαράγγι της Αγιά - Σωτήρας. Στο μικρό σπιτάκι, το σκαρφαλωμένο στην πλαγιά του λοφίσκου των νεκροταφείων, ξαγρυπνούσαν, δυο άνθρωποι, -κάπου γύρω στα μεσάνυχτα. Ένας γερο-παπάς. Δίχως ράσο και δίχως αντηρή, -ζεστή ανθρώπινη φιγούρα, -να διαβάζει την εφημερίδα, τυλιγμένος στον καπνό του, στριφτού, τσιγάρου του. Κ' ένα παιδί. Ένα σκολειαρούδι, της δευτέρας Δημοτικού. Που καμονότανε πως έγραφε μάθημα στο τετράδιο κι' όλο φέρμαρε το γέρο, καρτερώντας τον ν' αποκοιμηθεί. Να του τραβήξει την εφημερίδ' από τα χέρια, και να σπουδάσει τη ζωή, πάνω στ' Αλφαβητάριο της Σπανιόλικης εμφύλιας τραγωδίας, -καταπώς το 'κανε, μήνες τώρα.

Μεσάνυχτα.

Ο γερο - παπάς, ακούμπησε, μαλακά - μαλακά, την εφημερίδα στα γόνατα κι' αποκοιμήθηκε. Με το πηγούνι να 'γγίζει το στέρνο και το σβυστό τσιγάρο να κρέμεται στο κατωχείλι του. Το παιδί, σούρθηκε ίσαμε τα πόδια του και, με πολλή στόχαση, τράβηξε από τα χέρια του την εφημερίδα. Την άπλωσε στο τραπέζι, έσυρε κοντά τη γκαζόλαμπα και πήρε να συλλαβίζει.

«...Οι τε-λευ-ταί-οι υ-πε-ρασ-πισταί της Μαδ-ρι-της, α-ποθνήσκουν εις τα οδοφράγματα. Το πυ-ρο-βολικόν του στρα-τηγού Φράγκο, ισο-πεδώνει τας φωλε-άς αντιστά-σε-ως. Εις τους δρό-μους και τα ε-ρείπια της Ισπανι-κής πρω-τενουύσης, κυκλο-φο-ρούν μόνον παιδία. Πεινασμένα, διψασμέ-να και άρρωστα....

Περασμένα μεσάνυχτα.

Ο γερο-παπάς, ξυπνά κι' αλαφιάζεται. Του φάνηκεν ως ν' άκουσε δυνατό κλάμα παιδιού, να 'ρχεται απ' όξω, από την κόλαση της νύχτας. Ψάχνει το δικό του. Το φωνάζει. Δεν παίρνει απόκριση. Βλέπει την εφημερίδα, ξεκρίνει την ανοιχτή πόρτα, καταλαβαίνει, χύνετ' έξω.

Τώρα τ' ακούει καθαρά: -«...Δε θέλω τον πόλεμο,...δε τον θέλω...τον μισώ...τον μισώ....»

Ορμά στον ανήφορ' ο γέρος. Γλυστρά, πέφτει, μπουσουλά με τα τέσσερα, τρώει λάσπη, το φτάνει, τ' αγκαλιάζει.

-«Ησύχασε, καλό μου, ησύχασε, ρίζα μου,...κ' εγώ τον μισώ τον πόλεμο κι' όλ' οι άνθρωποι τον μισούν...μονάχα κείν' οι τρισκατάρτοι...»

Το σφίγγει στην αγκαλιά, το τυλίγει με τα λιανόχερά του, πασκίζοντας να το προστατέψει από το δαρτό χαλαζοβρόχι.

-«Ησύχασε, ρίζα μου, ησύχασε...».

Ο Βοριάς δυναμώνει. Αλυχτούν τα νερά του Ασπροπόταμου, στο φαράγγι. Φωτοπεριχυνούνται τα ουράνια, για λίγο, από τις αστραπές κ' ευτύς ξαναπεύτουν στην κόλαση. Δυο αντάμα κεραυνοί, θερίζουν το αιωνόβιο караγάτσι στην κορφή του λοφίσκου. Ο γέρος γροικά πως δε γίνεται να καρτερέσει, πιότερο. Αναγέρνει, φορτώνεται το παιδί στην πλάτη, κατηφορίζει την πλαγιά, -πιο πολύ με τα γόνατα, -και μπαίνει στο σπίτι.

Τα χρόνια κύλησαν.

Κείνο το παιδί, έπαθε πολλά.- Όσα και τ' άλλα παιδιά της ηλικίας του.

Όσα κ' οι άλλοι άνθρωποι του καιρού του.

Κι' όταν η Μούσα, οδηγημένη από την καλομοίρα του, του άγγιξε, τρυφερά, το χέρι, έγραψε: Για κείνα τα παιδάκια της Μαδρίτης. Τα πεινασμένα, τα διψασμένα, τ' άρρωστα. Και για τ' άλλα. Της Αβησσυνίας και του Λένινγκρατ και της Χιροσίμα και της Μπιάφρα και της Βηρυτού. Και για τα παιδάκια όλης της Πατρίδας - Γής. Τα «χερουβίμ» του ανθρώπου. «Τ' άφταιγα και τ' ανένιοιαγα...» Που τα σκοτώνουν, σε πολέμους, οι έμποροι του αιμάτου, -οι τρισκατάρτοι.

Κι' αυτό 'τανε ότι κόπιασε με την πέννα του.

Τι, «...άλλο τι, δεν τραγούδησε, πάρεξ, ελευθερία και ειρήνη....»

Μέρα και νύχτα. Ίσαμε που γέρασε.

Κι' αυτό 'ναι ότι θα κοπιάσει και στα παραπίσω.

Μέρα και νύχτα. Ίσαμε να πεθάνει.

Ότι βαρύς ο όρκος που πήρε κείνη τη μακρυνή νύχτα της κόλασης, σπουδάζοντας τη Ζωή, πάνω στ' Αλφαβητάριο της Σπανιώλικης εμφύλιας τραγωδίας.

ΕΙΡΗΝΗ ΕΓΝΟΙΑ ΜΟΥ

Με είπανε «ποιητή της ειρήνης»

Κ' είχανε δίκιο, θαρρώ.

Ότι, ολοζωής, έγνοιαν, άλλη δεν είχα,

Πάρεξ αυτήν.

ΠΛΗΓΗ

Ο θάνατος μικρού παιδιού,
Σε πόλεμο,
Η πιο βαθειά πληγή,
Στην καρδιά μου.

ΑΠΟΛΟΓΙΑ Σ' ΕΝΑ «ΧΕΡΟΥΒΙΜ»

Στης Σιδώνας, κάποιο λασπόδρομο, σ' αντάμωσα, καρδούλα μου,
-«'Οντες το τρένο της ζωής, πάνω στις ράγες των στίχων μου, δρέ-
μοντας,

Την έγνοια μου για το παιδί

Απ' άκρη σ' άκρη της πατρίδας - Γης, ταξίδευε...»

Στης Σιδώνας, κάποιο λασπόδρομο, σ' αντάμωσα, ζωούλα μου,
Ν' απλώνεις τα λιανόχερα, για μια μπουκιά ψωμί, -ένα κομμάτι αν-
τιδωρο,-

Στους στρατιώτες τους Οβριούς των τάνξ, που δρέμανε, ακράτητα,
Με τις κάνες των πυροβόλων τους, να ματιάζουμε, ίσια,
Στις τρυφερές φτερούγες των Χερουβίμ, της Βηρυτού.
Σε κείνο, της Σιδώνας, το λασπόδρομο σ' αντάμωσα, ψυχούλα μου,
Και καθώς οι απαλάμες των χεριών μου, ήντουσαν έρημες,
Από το «μάννα» και το «νέκταρ» και το έλεος,
Μέσα στην ψεύτικη της αγκαλιάς μου όαση σ' έκλεισα
Και την απολογία μου σ' εσέ, -πές στα Χερουβίμ όλων των αιώνων,-
Απ' την αναύρα της ψυχής, -και της ντροπής μου, -σου ψιθύρισα:

Και πρώτα, τον Αστυάνακτα, με πίκραν άμετρη, λόγιασα,
Του Πρίαμου, του Βασιλιά της Τροίας, του τρισδύστυχου, τον έγ-
γονα,

Τον καλογιό του Έκτωρα, του πρωταντρειωμένου των Φρυγών,
Παιδι αγένειο, άπλερο πουλί, ανένοιαγο κι' άφταιγο,
Που των Αχαιών οι «πρώτοι»,
Παν από τα τείχη της κουρσεμένης πόλης, στο χάος το σβούρηξαν,
να πεθάνει,

Στου δόλιου μάντη και των Ιερατείων τα ρήματα πειθόμενοι, πως
τάχα

Απ' τη γενιά του Πρίαμου, το σερνικό στερνοσπόρι, αν ζούσε,
Από Θεούς κι' ανθρώπους, για τους Αχαιούς, κάποτες, γδικιωμό θα
γύρευε.

Ύστερα, στο διάβα των αιώνων, με του λογισμού μου τον «πήγασο»
καλπάζοντας,

Στης αρχαίας Σιών, τα τείχη, έκατσα και θρήνησα,
Τα μύρια Χερουβιμ, που χάθηκαν στην κοσμοχάλαση,
Δίχως να ξέρουν το γιατί.

Και στης Βηθλεέμ τα στενορούμια, π' ο τρόμος τα 'σκιαζε,
Αντάμα με τις Οβραΐσες μάνες, μυρολόγησα,
Τα δέκα χιλιάδες νήπια, που σφάχτηκαν για το'να,
-για να στεργιώσει πα στης γης, η Θεϊκιά «εξουσία».

Κ' ευθύς, ανημπορώντας πια, τους λογισμούς μου να συμμάσω,
Σε τόπους μαρτυριών και σε θυσιαστήρια πλανήθηκα:

Στην κολασμένη γη του Νταγγάου, ούθε,
Δυο εκατομμύρια ντελικάτους κρινανθούς,
Του Φασισμού ο λίβας, έδειρε και μάρανε.

Και στης Χιροσίμα την ερμούπολη, στην αγκαλιά κρατώντας,
Δυο άπλερων χελιδονιών τις ρημαγμένες σάρκες,
Την τραγική ν' ακλουθώ, θρηνώντας, φάλαγγα των νεκρών Χε-
ρουβιμ,

Π' ο «φωτοσβέστης» ώρισεν ομάδι να πεθάνουν,
(Μικρά κεράκια της ντροπής, στην τούρτα των αιώνων.)

Κι' όταν, μέσ' στις ζεστές παλάμες μου, γροίκησα να πεθαίνουν,
Τα κρινοδαχτυλάκια σου, -καθώς πουλιά στ' αγιάζι,-
Αντί το μοιρολόϊ το πικρό της μάνας και τα «εγκώμια,»
Ψηλά στα χέρια σ' άσκωσα, -μπαϊράκι μου, αστέρι μου,
Και δρέμοντας σε τρίστρατα, ούρλιαζα τ' αναθέματα,
Στους που σκοτώνουν τα παιδιά, τους έμπορους του αιμάτου.

Όμως, ολοστερνά, γονατιστός στη ματωμένη γης,
Το κρίμα μου σου ξομολογήθηκα,
Πως το τρανό το μερτικό, στο φταιξιμο για τους πολέμους,
Εγώ το σέρν' -ο Ποιητής, -όπου στο διάβα των αιώνων,
Δεν έπραξα τα που 'πρεπε,
Για τη ζωή σου, αστεράκι μου,
Και για τη ζωοδότρα την ειρήνη.

ΑΠΑΝΤΟΧΕΣ

Κ' ήταν τα πρωϊνά, δίχως αρώματα,
Κ' ήταν τα δειλινά, δίχως πορφύρες.
Κ' ήταν τα βλέμματα, σπαθιά.
Κ' ήταν το δάκρυ, γαίμα,
Που κάρπιζε τους όρκους τους αγύριστους.

Κ' ήταν θρηνητικά, των αηδονιών τα κελαϊδίσματα.
Κ' ήταν καυτή, του ζέφυρου η ανάσα.
Κ' ήταν τα ρόδα μαραμένα, στα παρτέρια της άνοιξης.
Κ' ήταν εκείνα τα παιδιά, με τα κλαμένα μάτια,
Που ζητιανεύαν τη ζωή, σ' ένα κομμάτι αντίδωρο.

Κ' ήταν ο πόνος, άβυσσο, αβλέμμονη.
Κ' ήτανε οι πληγές, κακοφορμισμένες.
Κ' ήτανε λάμιες, οι καϋμοί, οι άσωστοι.
Κ' ήταν μαβιά, βαρυά τα σύννεφα
Που λάμναν στην οργή τους πόντους.

Κ' ήταν οι εμπόροι της φωτιάς.
Κ' ήταν οι εμπόροι του αιμάτου.
Κ' ήταν η ζωή, σ' έρημους δρόμους στρατολάττησα.
Κ' ήταν οι λαβωμένοι φαντάροι, που γιάγερναν,
Στα σπίτια τους, του θρήνου, τα καμένα.

Κ' ήταν οι λογισμοί, θολοί.
Κ' ήταν οι στοχασμοί, ξεστρατισμένοι.
Κ' ήταν «δεσμώτες», οι καρδιές.
Κ' ήταν ο φόβος, σάρακας βαρύς,
Π' ολημερίς, αφιόνιζε τη σκέψη.

Μάητανε το γαλάζιο τ' ουρανού, υπόσχεση.

Κ' ήταν ο ήλιος του, ελπίδα.

Κ' ήταν το στάχυ, της ζωής το λάβαρο.

Κ' ήταν η θάλασσα «πεντάγραμμο»,

Για τους «ακάθιστους» του ανθρώπου.

Κ' ήταν εκείνες οι φωνές, στα μετερίζια του χρέους.

Κ' ήταν εκείν' οι ευαγγελισμοί, στην αγιοσύνη των μελλομένων.

Κ' ήταν το χέρι του σύντροφου, που μπόλιαζε στο δικό σου, το κου-
ράγιο.

Κ' ήτανε κείνες οι αλήθειες για το δικίο, π' αρμενίζανε, ολόφλογες,
Στα σύθαμπα των οριζόντων.

Κ' ήταν, ολοστερνά, κείνο το παιδί.

Κ' ήταν εκείνο το παιδί, με τα γαλάζια μάτια.

Κ' ήταν εκείνο το παιδί, -π' ατός μου το βάφτισα «Χερουβίμ»,-

Κ' ήταν μυριάδες τα Χερουβίμ του ανθρώπου,

Που στήσανε χορό στην κόψη της αυγής, κάτ' από το ουράνιο τόξο.

Κ' ήταν, όσα τα Χερουβίμ, τόσες οι απαντοχές.

Κ' ήταν, όσα τα Χερουβίμ, τόσες οι ελπίδες.

Κ' ΗΤΑΝ...

Κ' ήτανε δισεχτοι καιροί.

Κ' ήτανε Νόμος, του δυνάστη ο λόγος.

Κ' ήταν ο Νόμος ανελέητος.

Κ' ήταν ο Νόμος, δικοπο σπαθί,

Που μπήγονταν σε πυρωμένα στήθια.

Κ' ήταν δεκάδες τα στρατόπεδα.

Κ' ήταν μυριάδες οι κρατούμενοι πολίτες.

Κ' ήταν πολλοί των μπλόκων οι άφταιγοι.

Κ' ήτανε τός' οι μελλοθάνατοι όσοι κ' οι έγκλειστοι,

Δίχως του δικαστή τη δίκαιη κρίση.

Κ' ήταν εκείνα τα γαλάζια πρωϊνά.

Κ' ήταν ο δεσμοφύλακας, -κι' ο δραγουμάνος.

Κ' ήταν εκείν' η λίστα, που θαρρείς και κράταγεν αιώνες,

Κ' ήταν η λίστα, με τα ονόματα των τυχερών,

Που μάτιασεν ο Χάρος, για σοδειά του.

Κ' ήταν εκείνα τα καμένα σπιτικά.

Κ' ήταν εκείνα τα χωριά τα ρημαγμένα.

Κ' ήταν εκείν' οι άστεγοι, με το φτωχό ζεμπίλι, -ότι απόμεινε.

Κ' ήταν εκείν' οι άστεγοι, που δρέμαν στους ανήφορους,

Να πάνε ν' ανταμώσουν τους ντελχανίδες.

Κ' ήταν ο θάνατος, καθημερινή γέψη στιφή, στα χείλια των αν-
θρώπων

Κ' ήταν η πείνα σάρακας, που ροκάνιζε τη ρίζα της ζωής.

Κ' ήταν εκείνος ο φαμελίτης γείτονας, που γιάγερνε τ' απόβραδο.

Κ' ήταν εκείνο το τραπεζομάντηλο, -προικιό της κόρης του, -πα-
ραμάσκαλο,

Ότι δε στάθηκε τυχερός, στ' αλισβερίσι για μπομπότα.

Κ' ήταν εκείνα τα μπλόκα, στις γειτονιές που θάρρευαν με την
προσδοκία.

Κ' ήταν εκείνα τ' αντίποινα, που τα διάβαζε πρώτος ο ήλιος, κάθε
πυρνώ, στους τοίχους και δάκρυζε.

Κ' ήταν εκείνες οι εκτελέσεις αθώων, -πενήντα για ένα νεκρό δυ-
νάστη.

Κ' ήταν εκείνα τα τραγούδια των μελλοθάνατων, μπροστά, στ' από-
σπασμα,

Για τη ζωή και την ελπίδα καμωμένα.

Κ' ήταν εκείνα τα παιδιά, που τόλμαγαν να παίζουν τη ζωή κορώνα -
γράμματα.

Κ' ήταν εκείνα τα σαμιαμίδια, που σαλτάριζαν στα φορτηγά του
οχτρού.

Κ' ήταν εκείνα τα «Χερουβίμ», που χόρταιναν τη φτωχογειτονιά, με
του πουλιού το γάλα.

Κ' ήταν η άσφαλτο, που την έσπερναν με τρόφιμα της ελπίδας,
Για ν' απομείνουνε στερνά νεκρά τα ίδια τους, από τα πολυβόλα γα-
ζωμένα.

Κ' ήταν εκείνα τα παλάτια, τα ολόφωτα τις νύχτες.

Κ' ήταν εκείν' η μουσική -του βίνερ μπλιούτ, -που θύμιζε ειρήνη.

Κ' ήταν εκείνες οι αγέρινες Ελληνίδες, που χόρευαν με τους ούντερ
οφιστήρ.

Κ' ήταν εκείνες οι βαριές μοσκοβολιές, απ' την κουζίνα
Που κράταγαν ξάγρυπνη τη γειτονιά την πεινασμένη.

Μάηταν κ' εκείν' οι ντεληκανίδες που τους νομάτιζαν αντάρτες.

Κ' ήταν εκείνα τα λεύτερα χωριά, ούθε δεν κόταγε να πατήσει πόδι
δυνάστη.

Κ' ήταν χιλιάδες τα παιδιά που μάθαιναν τ' αληθεινά γράμματα, σε
λεύτερα σκολειά.

Κ' ήταν μιλιούνια οι αντάρτες κι' όλο πέρσσευαν,
Για τον οχτρό και τους προσκυνημένους εφιάλτες.

Κ' ήταν εκείνες οι μάχες στα βουνά, με τους τύραννους.

Κ' ήταν εκείνες οι μάχες, με τα λειψά φουσέκια και τους σκουρια-
σμένους γκράδες.

Κ' ήταν οι καρδιές τα φλάμπουρα π' ανεμιζονταν ψηλά.

Κ' ήταν η αντρειωσύνη για το δίκιο και τη λευτεριά,
Που φλόγιζε ψυχές και φτέρωνεν ελπίδες.

Κ' ήταν οι ελπίδες τόσες, όσες κ' οι αποκοτιές.

Κ' ήταν οι ελπίδες τόσες, όση κ' η αντρειωσύνη.

ΑΠΟΥΣΙΑ

Σχώρα με, αδερφέ μου, που σου 'πα ψέματα, όντας σου 'μολογούσα
Πως έλειψα στην εξοχή, τούτο το καλοκαίρι. -Αλλού πήγα.
Η έγνοια μου, για τ' αναγκεμένα «Χερουβίμ» της Πατρίδας -Γης,
Δε μ' αφήνει να δρέψω και για με, κάποιες μικροχαρές της ζωής. -
Εσύ το ξέρεις.

Στην Τεχεράνη, το λοιπόν, βρέθηκα πρώτα,
Να κλείσω τα ματάκια κείνου του σγουρόμαλλου άγγελου,
Που ξεψύχισε πάνω στο λευκό κρεβάτι του Νοσοκομείου
Σφίγγοντας στην αγκαλιά του, τη φτωχή πάνινη κούκλα,
Που της χάρισε η σπλαχνική αδερφή του ελέους.
Στην ίδια πόλη, μετά, ένωσα το σπαραγμό μου,
Με το σπαραγμό δυο γονιών, που δρέμανε από πόρτα σε πόρτα, γυ-
ρεύοντας γιατρό,
Για τα δυο αγοράκια που σήκωναν στην αγκαλιά τους,
Δίχως να μπορούν ούτε να το συλλογιστούν, πως εκείνα είχανε κιό-
λας ξεψυχήσει.

Στη Βηρυτό βρέθηκα μετά,
Να φροντίζω για την ταφή των οχτώ «Χερουβίμ», που τα κατασπά-
ραξε βόμβα,
Θρηνώντας τα, πιο «γοερά» απ' ότ' η Αντρομάχη τ' αδικοσκοτωμέ-
νο τέκνο της, τον Αστυάνακτα,
'Όταν ο σπλαχνικός Ταλθίβιος, της το παρουσίασε πάνω σ' ασπίδα.
Στην ίδια φλεγόμενη πόλη, αντάμωσα
Κείνο το δεκατετράχρονο αγόρι, με το πυρό βλέμμα,
Π' όταν το ρώτησα «γιατί 'ταν αρματωμένο» μ' αποκριθή
-«Για ν' αποχτήσω Πατρίδα».
Κ' έδραμε ν' ανταμώσει το Χάρο.

Κ' ευθύς στη Ζάμπια βρέθηκα,
Να πασκίζω να δροσίσω τα φρυγμένα χείλια των μικρών μαύρων
«Χερουβίμ»,
Με το λιγοστό νεράκι που φύλαξα γι' αυτά στο παγούρι μου.
Κ' ήταν εκεί που είδα κατοσταριές «Χερουβίμ» του ανθρώπου,
Να στέκονται ορθά, κάτ' από το καμίνι του ήλιου,
Αμίλητα, αφίλητα, αναγκεμένα,
Ως τότες που γονάτιζαν και σωριαζόντουσαν, μπρούμητα, πάνω
στην πυρπολημένη Γη,
-Που τα φοβερά ξίφη των αχτίνων του ήλιου, την τεμάχισαν σε μυ-
ριάδες φέτες-
Σάμπως αδύναμοι ξέρακες, σε καμένο δάσος,
Που, ξάφνου, το 'δειρε Βοριάς ανελέητος.
Κ' έπιασα πάλι το μοιρολόϊ της Εκάβης
Και χούγιαζα στ' αυτή της Οικουμένης... «προφτάστε... προφτά-
στε...».
Και κανείς δε μου αποκρινόταν.

Ύστερα....

Ύστερ' αδερφέ μου....

Ούθε παιδί και πόλεμος, ούθε παιδί και πείνα.

ΝΤΑΓΧΑΟΥ

Σούουςζςς...

Παρακαλώ σας, αδέρφια,
Σταματήστε τις «οιμωγές».

Ω ναι, το ξέρω,

Πως πεινάσατε,

Πως διψάσατε,

Πως σας βασάνισαν, «άχρις θανάτου»,

Πως σας αποτέλειωσαν,

Στις αγχόνες

Και στα κρεματόρια.

Όμως,

Θερμοπαρακαλώ,

Ικετεύω

Πνίξτε, για λίγο

Τους πόνους σας,

Το θρήνο σας,

Τα βογγητά σας,

Τα ξεσπάσματα της οργής σας,

Και κάντ' «ενός λεφτού σιγή.»

«Ενός λεφτού σιγή.»

.....

Έϊϋ... Ιβάν,

Ιβάν, λεβέντη λοχαγέ του κόκκινου στρατού,

Κλώντ, ατρόμητε παρτιζάνε των ΜΑΚΙ,

Όσκαρ Φλέμιγκ, πιλότε της ΡΑΦ, καθηγητή του Δικαίου,

Καπετάν Καραϊσκό, ασλάνι του ΕΛΑΣ της Γκιώνας,
Εσείς δε βγάλατε άχνα,
Μήτε μπρός στις θηλειές της αγχόνης.
Παρακαλώ σας, λοιπόν,
-Κ' εσάς, τα είκοσι εκατομμύρια τους νεκρούς του ΝΤΑΓΧΑΟΥ,-
Κάντ' «ενός λεφτού σιγή.»
«Ενός λεφτού σιγή», αδέρφια,
«Για τα δυό εκατομμύρια νεκρά παιδιά,
Τα δυό εκατομμύρια νεκρά «Χερουβίμ»,
Του Μπλόκ -8.
Που πέθαναν,
Δίχως να ξέρουν,
Το «γιατί;»

.....

ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΓΝΟΙΑ

Θεός μου, -Παντοκράτορας,-
Το «Χερουβίμ» τ' ανθρώπου.
Το πίστεψα.
Το λάτρεψα.
Το ύμνησα.
Το θρήνησα.
Κάτ' από τον τρούλλο των στίχων μου,
-Ενάντια στον πόλεμο,-
Το προστάτεψα.
Κι' ως θα 'ρθει,
«Του χρόνου το πλήρωμα,»
Με μian έγνοια θα φύγω,
Μοναδική.
Την έγνοια του.

ΣΥΝΟΔΟΠΟΡΙΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ

Εσένα, την πιο δύστυχη της Τροίας γυναίκα, την Ανδρομάχη,
Όπου της μοίρας αστροπελέκι τρίδυμο, κούρσεψε την καρδιά σου,
(Του Έκτωρα, του πρωταφέντη σου ο τραγικός θάνατος,
Π' ο νικητής, δεμένο στ' άρμα του, άγρια το θεϊκό κορμί του πό-
μπεψε,

Του Αστυάνακτα, του σπλάχνου σου τ' άπρεπο τέλος,
Που των Αχαιών οι πρώτοι, παν από τα κάστρα της Τροίας το γκρέ-
μισαν, τ' άφταιγο,
Και του Νεοπτόλεμου, του γιού του Αχιλλέα, το νυφικό κληνάρι,
Ούθε, στα σπλάχνα σου, που πόναγαν, στάθη σποριάς ο οχτρός
σου.)

Εσέ λοιπόν, την τρισδύστυχη, παν απ' όλα μάνα, των αρχαίων και-
ρών, καλώ,

-Παραστάτη και συνοδοιπόρο μου,-

Αντάμα να περιδιαβάσουμε τους κόσμους του καιρού μου,
Τη μοίρα του Αστυάνακτα σημαδεύοντας, στο κάθε μας βήμα.

Και πρώτα, στην πολύπαθη πόλη του Λένιγκρατ να σταθούμε,
Ούθε στους καιρούς της μεγάλης πολιορκίας της, από τους Γερμα-
νούς φασίστες,

Οι στρατιώτες της, μοίραζαν στα δυο τη φτωχική μερίδα του συσσί-
τιου,

Για ν' αρπάξουν, με τ' άλλο μισό της, τα μικρά «Χερουβίμ» από τα
δόντια του Χάρου,

Ενώ οι ίδιοι λιγοθυμούσαν, στις σκοπιές τους, από την πείνα.

Μετά, στο μεγαλύτερο θυσιαστήριο παιδιών του αιώνα, στο Νταγ-
χάου να σταθούμε,

Ούθε, μικρά «Χερουβίμ», φερμέν' από τα πέρατα της πατρίδας -
Γης,

Κοίταγαν, με γυάλινα μάτια, τους βασανιστές τους,
Και στερνά, δρασκελούσαν τα κατώφλια των θαλάμων αερίου, α-
πορρημένα,
Κι' αδάκρυτα.

Ύστερα, στη δύσμοιρη τη Χιροσίμα να σταθούμε,
Ούθε το μπουμπούκι της βραδυλής «καληνύχτα» των «Χερουβίμ»,
στους γονιούς
Δεν πρόκανε να μεστώσει στις πρωϊνής «καλημέρα» τ' ολάνθιστο
ρόδο,
Καθώς, λίγο πριν, κάηκαν στην κολασμένη πυρά της ατομικής έ-
κρηξης.

Μετά, στην τρισδύστυχη πόλη της Βηρυτού να σταθούμε,
Ούθε τ' αγόρια γούρμαζαν μέσα σε λίγες ώρες και γίνονταν άντρες,
Κι' αρπάζοντας το ντουφέκι χυμούσαν μέσα «στην κόλαση του πυ-
ρός», κρίζοντας: -«Πατρίδα... πατρίδα...».
Ύστερα, στη Ζάμπια να σταθούμε, ούθε τα μικρά διψασμένα παι-
δάκια,
Σε κοιτούνε στα μάτια, «ικετεύοντας» σωπηλά, για μια γουλιά, νε-
ράκι,
Ίδια με τα απότιστα ζωντανά, π' ολημερίς αλέτριζαν σε χωράφι.
Μετά στο Σαλβαδώρ, στην Κύπρο, στη Χιλή, στην Κωσταρική,
στην Ίντια
Κι' αλλού κι' αλλού κι' αλλού, να βρεθούμε, κλαίοντας.

Ώσπου, στερνά,
Στα ερείπια της Αρχαίας πατρίδας σου, της Τροίας, καθισμένοι,
Με το δικό σου θρήνο, τους Αστυάνακτες των αιώνων να θρηνήσου-
με,
Που των γονιών τους αμαρτίες πληρώνοντας,
Και των εμπόρων του πολέμου την «αδηφαγία»,
Πεθαίνουν άφταιγοι,
Πριν καλά - καλά προφτάσουν να καλημερίσουν τη ζωή.

ΣΤΟΧΑΣΟΥ

Αντάμωσες την ελπίδ', αδερφέ μου,
Μακριά, πολύ μακριά, «στα πέρατα της γης» -που λένε,-
Σε μια «σωσίβια λέμβο», -μετά τον τορπιλισμό του καταδρομικού
σου,-

Καταμεσίς στ' αφρισμένα κύματα του Ατλαντικού.
Κι' όμως, η ελπίδα ήτανε δίπλα σου:
Στα γαλάζια μάτια του γλυκύτατου «Χερουβίμ»,
Που σου χαμογελούσε μέσ' από την κούνια του.
Στην καλημέρα του σύντροφου της δουλειάς,
Που τον αντάμωνες στα σταυροστράτια του μόχτου.
Στα πρωϊνά, κείνων των δίσεχτων ημερών της απεργίας,
Π' αυγίζανε την υπόσχεση για νίκη.
Να το στοχάζεσαι, αδερφέ μου.
Για να μη μπορέσουν οι έμποροι του αιμάτου, -αύριο,-
Να οδηγήσουν την «ελπίδα»,
Στη «Χιροσίμα» της.

«ΕΝΟΣ ΛΕΦΤΟΥ ΣΙΓΗ...»

Τούτ' η «σιγή ενός λεφτού» κάθε χρόνο,
Στ' ορθρινό κάποιας πανέμορφης Μαρτιάτικης μέρας,
Στέκεται η πιο πολύγλωσση και πιο πολύβουη συναυλία για την ει-
ρήνη,

Καθώς βοηθά:

Τα πουλάκια να στήνουν τ' ατέλειωτα κοντσέρτα τους, στις φυλλω-
σιές της ρεματιάς.

Τις ανεμώνες να τεινάζουν, περήφανα, τα κεφάλια τους, στ' ακρό-
χειλα των καταπράσινων λειβαδιών.

Το μηρμύγκι, -τον αντρειωμένο της δουλειάς, -να χαράζει, σταυρω-
τά, πάνω στη γης, τους δρόμους της πόρεψής του.

Τις μπλε ποδίτσες, να γιορτάζουν την ανεμελιά τους, στις μεγάλες
αυλές της μάθησης.

Τα καράβια, ν' αλλάζουνε, καταμεσίς στα πέλαγα, την καλημέρα
τους, στη γλώσσα των σειρήνων.

Τους αλλόγλωσσους φρουρούς των συνόρων, να λένε, με τη γλώσσα
του χαμόγελου, όσα κλειούνε στην καρδιά τους.

Τούτ' «η σιγή ενός λεφτού» κάθε χρόνο,
Στ' ορθρινό κάποιας πανέμορφης Μαρτιάτικης μέρας,
Στέκεται η πιο πολύγλωσση και πιο πολύβουη συναυλία για την ει-
ρήνη.

ΤΟ ΠΙΟ ΓΛΥΚΟ ΚΕΛΑΪΔΙ

(ΣΤΡΟΦΗ)

Της γης τα κελαϊδιάρικα, του κόσμου τα πουλούδια,
Βαριάν, αμάχη έπιασαν, αμάχη και διχόνοια,
Ποιό κελαϊδεί καλύτερα, και ποιό 'χει τα πρωτάτα.

Το λέει ο σπίνος, το βραδύ κι' αναγαλιάζ' η πλάση.
Το λέει τ' αηδόني, σύνταχτα, τα σύμπαντα 'μερεύουν.
Το λέει, ψηλά κι' ο κότσιφας, μαγεύονται τα ουράνια.

Κ' ένας γεράκος τσόμπανος, γέρος 'κατοχρονίτης,
Αργά τον λέει τον λόγο του, κι' αργά την 'πιλογιά του:
—Γλυκιά 'ταν η φωνίτσα σας, γλυκό και το κελαϊδι,
Μα πιο καλό και, πιο γλυκό, μέλι να πω και κάντιο,
Το γέλιο του μικρού παιδιού, σα κελαϊδεί στην κούνια.

ΠΟΥΛΙΑ ΜΗ ΚΕΛΑΪΔΙΖΕΤΕ....

(ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ)

Πουλιά, μη κελαϊδίσετε, λούλουδα μην ανθείτε,
Αυγούλες, μη ροδιζετε, αστέρια μη φωτάτε,
Κ' εσύ αγέρι δροσερό, μη δροσοπνές στα φύλλα,
Μη με μαγέψ' η εμορφιά, μη με πλανέψ' η γλύκα,
Κι' αποξεχάσω τα παιδιά, τα Χερουβίμ του κόσμου,
Που στη Μπαγκκόγκ τα σφάζουνε, στο Σαλβαδώρα τα καίνε
Κ' εκεί στην έρμη Βηρυτό, ομάδι τα σκοτώνουν.

Η Θ Ε Λ Α

Ήθελα να 'ναι μου η καρδιά, ήλιος και λαμπραστέρι,
Πουλάκι κελαϊδιάρικο, τριαντάφυλλο μοσχάτο.
Να 'ναι φωτιά, να 'ναι χαρά, φως αυγινό, γιορτάσι.
Κ' εκεία 'γινε σταλλαματιά, δάκρυου πυρού κ' αιμάτου,
Για τ' άφταιγα, τ' ανένοιαγα, τα «Χερουβίμ» τ' ανθρώπου,
Που τα σπαράζουν τα θεριά, οι εμπόροι του πολέμου.

ΣΠΟΥΔΕΣ

Έμαθα να συλλαβίζω,
Πάνω στ' «Ἀλφαβητάριο»
Του Ισπανικού εμφύλιου.
Και πήρα το «ντοχτορά» της «ζωής»
Πάνω στην «Τραγωδία»
Του εμφύλιου στην πατρίδα μου.
Σπουδές οδύνης.

Ο Δ Υ Ν Η

(Απόκριση στον Σεφέρη)

Σ' όποιων στοχασμών τις ρούγες κι' αν πλανιέμαι,
Η ειρήνη με πληγώνει.

ΑΝΤΙΛΟΓΟΣ

(Απόκριση στον Καζαντζάκη)

Ελπίζω στην ειρήνη. -Και στο παιδί.
Φοβούμαι τον πόλεμο. -Τον μάχουμαι.
Δεν είμαι λεύτερος. -Θα λευτερωθώ,
Με την ανάσταση των απόκληρων.

Θ Ε Σ Η

Στα χρηματιστήρια του «Άρη»,
Αποφασίστηκε η εκτέλεση της «ζωής».
Το δικό σου όχι,
«Παρέμβαση» για τη σωτηρία της.

ΧΡΕΟΣ

Κάθε «όχι»
Στον πόλεμο,
Ένα βέλος
Στην καρδιά του.
Βροντοφωνάξτε το,
Άνθρωποι.

ΑΔΕΡΦΙΚΟ

Ντουφέκισαν τον αδερφό μου,
Στην άλληνη άκρη της γης
Κ' η καρδιά μου,
Έσταξ' αίμα.

ΠΑΡΟΥΣΙΕΣ

Ω ναι, το ξέρω,
Πως οι άνθρωποι των μελλούμενων ημερών καιρών,
Θα μου καταλογίσουν, στο απουσιολόγιο της ΤΕΧΝΗΣ,
Κάμποσες απουσίες, από τα «καθέκαστα» της ζωής.
Όμως όταν μετρήσουν τις παρουσίες μου
Στο μάθημα της ειρήνης,
Θα με προβιβάσουν «μετ' επαίνων».

ΒΡΑΔΥΝΗ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Άκουσα τη βραδυνή προσευχή σου, ρίζα μου,
Που δεν γύρευε τίποτα για σένα κι' ούτε για τους γονιούς σου,
Μονάχα γύρευε από την «Παναγίτσα» να μη ξαστοχήσει
Τα δύστυχα «Χερουβίμ» του ανθρώπου,
Που κιντυνεύουν από την πείνα και τον πόλεμο.
Κ' ένιωσα περήφανος για τη μάνα σου, -την κόρη μου,-
Που σου 'μαθε την πι' όμορφη προσευχή του κόσμου.

ΑΥΡΙΟ ΙΣΩΣ...

Σήμερα, γλίτωσα εγώ,
Από τη φονική μάχη του υψώματος 1405,
Και σε κλαίω, νεκρέ αδερφέ μου, του οχτρού,
Που σ' είδα στα ριζά του μεγάλου βράχου,
Μ' ένα τεράστιο ερωτηματικό, στα ορθάνοιχτα μάτια σου.
Αύριο, ίσως κάποιος δικός σου να κλάψει για μένα,
Αντικρύζοντας το ίδιο τεράστιο ερωτηματικό,
Στα δικά μου, αβασίλευτα μάτια.
Δεν αλληλοσκοτωνόμαστε βλέπεις, αδερφέ μου.
Μας σκοτώνουν.

ΜΑΝΕΣ

Ρομφαίες Αρχαγγελικές, οι κατάρες σας,
Με τ' αγριβόρι της ψυχής σας, ταξιδεύοντας,
Τις καρδιές των Σάϋλωκ του πολέμου να ματιάζουν,
Που για τ' άνομα κέρδητά τους,
Των τέκνων σας το γαίμα εμπορεύονται.

ΤΟ ΣΚΙΑΧΤΡΟ

Σε κείνο του φωτοσβέστη το κουφάρι,
Δε πρόπονταν ταφή στην αγκαλιά της Γης,
Μον του 'πρεπε, ολόρθο, στις Χιροσίμα το μουσείο να στηθεί,
Ακέριο και κατάλευκο,
Ανάμεσα στα καρβουνιασμένα κορμάκια των άφταιγων «Χερου-
βίμ»,

-Π' ατός του πυρπόλησε.-

Να το θεωρούνε οι άνθρωποι, στους αιώνες,
Και τους εμπόρους του αιμάτου να καταριούνται.

Α Κ Ο Μ Α...

Από παιδι ψάλλω
Τον «όρθρο»
Στην ειρήνη.
Κι' ακόμη να φτάσω
Στον «εσπερινό» της.

ΚΑΗΜΟΣ

Μου είναι αδύνατο να γράψω,
Όταν στην άκρη της πέννας μου
Κλαίει από πείνα
Ένα «Χερουβίμ» του ανθρώπου.

ΔΙΚΑΙΩΜΑ

Το δικαίωμα,
των «δικαιωμάτων του ανθρώπου»,
Το γέλιο.

ΑΙΣΘΗΣΗ

Κείνες οι ανάριες στάλες της βροχής,
Που κατηφόριζαν, αργά, στο τζάμι του παράθυρου,
Μου θύμισαν το καυτό δάκρυ,
Που κυλά στα μαραμένα μάγουλα,
Των πεινασμένων «Χερουβίμ», της Ζάμπια.

ΜΑΤΑΙΟΠΟΝΙΑ

Τον Οβριό φαντάρο,
Που στην έφοδο των τάνξ, στη Βηρυτό,
Παρατιμόνιασε το δικό του,
Να μη πατήσει μια Παλαιστήνια μάνα
Φορτωμένη το παιδί της,
Προτείνω για το Νόμπελ ειρήνης.

.....
.....

Θεέ μου, τι ζητώ
Κι' από ποιούς;

ΦΤΑΙΧΤΗΣ

Απόψε, τ' άστρα τ' ουρανού, με τήραγαν θλιμένα,
Κι' ήτανε ως ν' αντίκριζα των «Χερουβίμ» τα μάτια,
Που πόθαναν σε πόλεμο, πόθαναν κι από πείνα,
Κ' ήμουν εγώ νό που 'φταιξε, για την πικρή θανή τους.

ΜΗΔΕΝ

Πάνω σε κείνο το κορμί, της πάναγνης παρθένας,
Πού κοιτόνταν, γυμνό και λεηλατημένο
Μπροστά στο ιερό της εκκλησιάς του Άη-Λια,
Οι φασίστες δώσαν εξετάσεις ανθρωπιάς
Και μηδενίστηκαν.

Β Ρ Ι Σ Ι Ε Σ

Με τα ονόματα
Μερικών μεγαλόσχημων πολεμοκάπηλων
Του καιρού μας,
Θα βρίζονται μεταξύ τους, παίζοντας,
Τα παιδάκια των μελλούμενων ειρηνικών καιρών:
— «Κίτσιγκερ...»
— «Λουντζ...»
— «...

ΦΡΟΥΡΟΙ

Κι αν έρθουν πίσω δισεχτοι καιροί,
Που της ειρήνης οι στρατιές θ' ανημπορούνε,
Οι στίχοι μου, ακοίμητοι φρουροί,
Μεσ' στο σκοτάδι το βαθύ, θα «γρηγορούνε».

ΟΡΘΡΙΝΟ

Στην πιο γλυκιά Παναγιά προσεύχομαι,
Στη μητέρα της ζωής,
Την «ειρήνη».

ΣΤΑΣΗ

Ολοζωής μου καίγουμε
Σάμπως πυρσός άσβηστος,
Για να φωτάω το δρόμο
Στην ειρήνη.

ΦΡΟΥΡΟΣ

Στην πόρτα της γλυκιάς ζωής,
Στήθηκ' ακοίμητος φρουρός,
Με τη ρομφαία μου, —την πέννα, —κ' έγνοια τόση!
Κι αγρύπνησα ολοζωής,
Μην έμπει ο Άρης, ο σκληρός
Και τα μικρά μου «Χερουβίμ» ματώσει.

ΟΡΦΑΝΙΑ

Όταν σκοτώνει ένας στρατιώτης,
Ορφανεύει μια οικογένεια.
Όταν σκοτώνεται ένα παιδί,
Ορφανεύει η ζωή.

ΕΓΝΟΙΑ

Πεινώ με την πείνα σας,
Διψώ με τη διψα σας,
Καίγομαι με τον πυρετό σας,
Μικρά, μελλοθάνατα «Χερουβιμ»
Της Ζάμπια.

Π Ο Τ Ε;

Ολοζωής μου, χουγιάζω
Στ' αυτί της Οικουμένης,
Πώς, κάθε μέρα, πεθαίνουν, από πείνα,
Εβδομήντα χιλιάδες παιδάκια.
Την απόκριση, γέρασα
Κι ακόμα την καρτερώ.
Και τα παιδάκια πεθαίνουν,
Εβδομήντα χιλιάδες, κάθε μέρα.

ΜΗΝ ΑΡΓΕΙΣ

Το δικό σου «όχι» στον πόλεμο
Καρτερει η ειρήνη,
Για να ορίσει
Διαφεντεύτρα της ζωής.
Μη τ' αργείς, αδερφέ μου.

ΑΔΙΑΦΟΡΙΑ

Η αδιαφορία σου, καύσιμο
Που τρέφει την πυρά
Του πολέμου.

Π Ω Σ...;

Με τα παραθυρόφυλλα
Των στοχασμών σου,
Τριπλομανταλωμένα,
Πώς ν' ακούσεις τις «οιμωγές»
Του «εσταυρωμένου»
Ανθρώπου;

ΖΕΣΤΟ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΟΥ

Ζεστό το σπίτι μου κι' εγώ κρυώνω,
Με τα γυμνά «Χερουβίμ» της Μπαγκόγκ.
Πλούσιο το τραπέζι μου κι' εγώ πεινάω,
Με τα ορφανά της Βηρυτού.
Ξέχειλο το ποτήρι μου κ' εγώ διψάω,
Με τ' αφυδατωμένα «Χερουβίμ» της Αφρικής.

Πώς να «μεγαλύνω τα έργα σου»
Ἀνθρωπε;

ΕΥΘΥΝΗ

Τώρα πια είναι βέβαιο,
-Και το ξέρεις καλά, ποιητή αδερφέ μου,
Πως αν θανατώσουν τη ζωή,
Δικό σου, πρώτα - πρώτα, θα 'ναι το φταιξιμο,
Που την κορφή του «Παρνασσού» μάτιαζες πάντα και 'νείροσαν,
Αδιάφορος για τους αρουραίους που πριόνιζαν
Της ρίζες της.

ΔΙΣΤΑΓΜΟΣ

Καθώς φιλούσα τους λεμονανθούς,
Που στόλισαν τον χρυσαφένιο καταράχτη της κόμης σου,
Νυφούλα μου, κορούλα μου, αστέρι μου,
Τα κρεμεζιά τριαντάφυλλα του αιμάτου, λόγιασα,
Που στις παρθένας κόρης την κατάλευκην αισθήτ' ανθίσανε
Από τα βιαστικά βόλια του εκτελεστικού αποσπάσματος,
Που κόψανε στα δυό το «VIVA LIBERTA», πριχού το καλοκράζει,
Κείνο το γαλάζιο πρωϊνό της άνοιξης, με τις μυριάδες υποσχέσεις.
Κ' έκλαψα πικρά κ' έκλαψα, νυφούλα μου,
Τη νύφη την «ανύμφευτη»
Της λευτεριάς.

ΞΑΦΝΟΥ

Κι' ολάξαφνα, ως νάειδα
—Στο κατράν της τηλεόρασης—,
Ανάμεσα στα μαύρα χέρια
Των σκελετωμένων «Χερουβίμ» της Αβησσυνίας,
Τ' αφράτο, λευκό, χεράκι του εγγονού μου
Ν' απλώνεται καταπάνω μου,
Γυρεύοντας έλεος.

ΑΔΕΡΦΙΚΟ

Σ' είδα, στρατιώτη του οχτρού,
Να ξεδιψάς, σκυμμένος στ' ακρόρεμα.
Σ' είχα στη μπούκα της μπρέντας μου, μα δε σου 'ριξα.
Γιατί αφού δεν κάνει να ντουφεκάς το πουλί που πίνει νερό,
Πώς θα ντουφεκίσεις τον άνθρωπο;
'Υστερα έκλεισα τα μάτια
Και σ' άφησα να πορευτείς προς τη... ζωή.

ΤΗΣ ΠΑΡΘΕΝΑΣ

Κορίτσι δωδεκάχρονο, αμύριστο μπουμπούκι,
Σιμά στο ρέμα κοιτάται, γυμνό και ματωμένο.
Οι Γερμανοί το μάτωσαν τ' ανήμερα θερία.
Θωρεί το η γης θαμαινεται, η γλόη μαραγγιάζει
Και τα πλατάνια τα δασά, τις φυλλωσιές τους ρίχνουν,
Να του σκεπάσουν το κορμί, μη λάχει και κρυώσει.

ΟΜΠΡΟΣ

Ομπρός,
Πολίτες της πατρίδας-Γης,
Σηκώστε τις γροθιές σας
Και γεμίστε, —σαν αφρισμένες κατεβασιές—,
Τις πλατείες, τα πάρκα και τις λεωφόρους της γης.
Οι έμποροι του πολέμου,
Μονάχα τις γροθιές σας σκιάζονται.

ΑΙΜΟΡΑΓΙΑ

Για κάθε νεκρό «Χερουβίμ» σε πόλεμο,
Μια σταλαματιά αίμα λιγότερο,
Στην καρδιά μου.
Κάντε κουράγιο,
Αντέχω.